

Truyện Cổ Nước Nam

Hòn Vọng Phu

Tranh và lời: HÙNG LÂN

Ngày xưa có đôi vợ chồng nghèo sinh được hai mụn con, đứa con trai mười một tuổi, đứa sau là gái lên sáu tuổi. Mỗi lần hai vợ chồng đi làm đồng hay đi đâu vắng, thường hay để hai anh em ở nhà chơi với nhau.

Một hôm trước khi đi làm, người mẹ trao cho thằng anh một cây mía bảo:

- Con ở nhà chặt mía cho em ăn, đừng để em khóc, kẻo cha về rầy la đó nghe không?

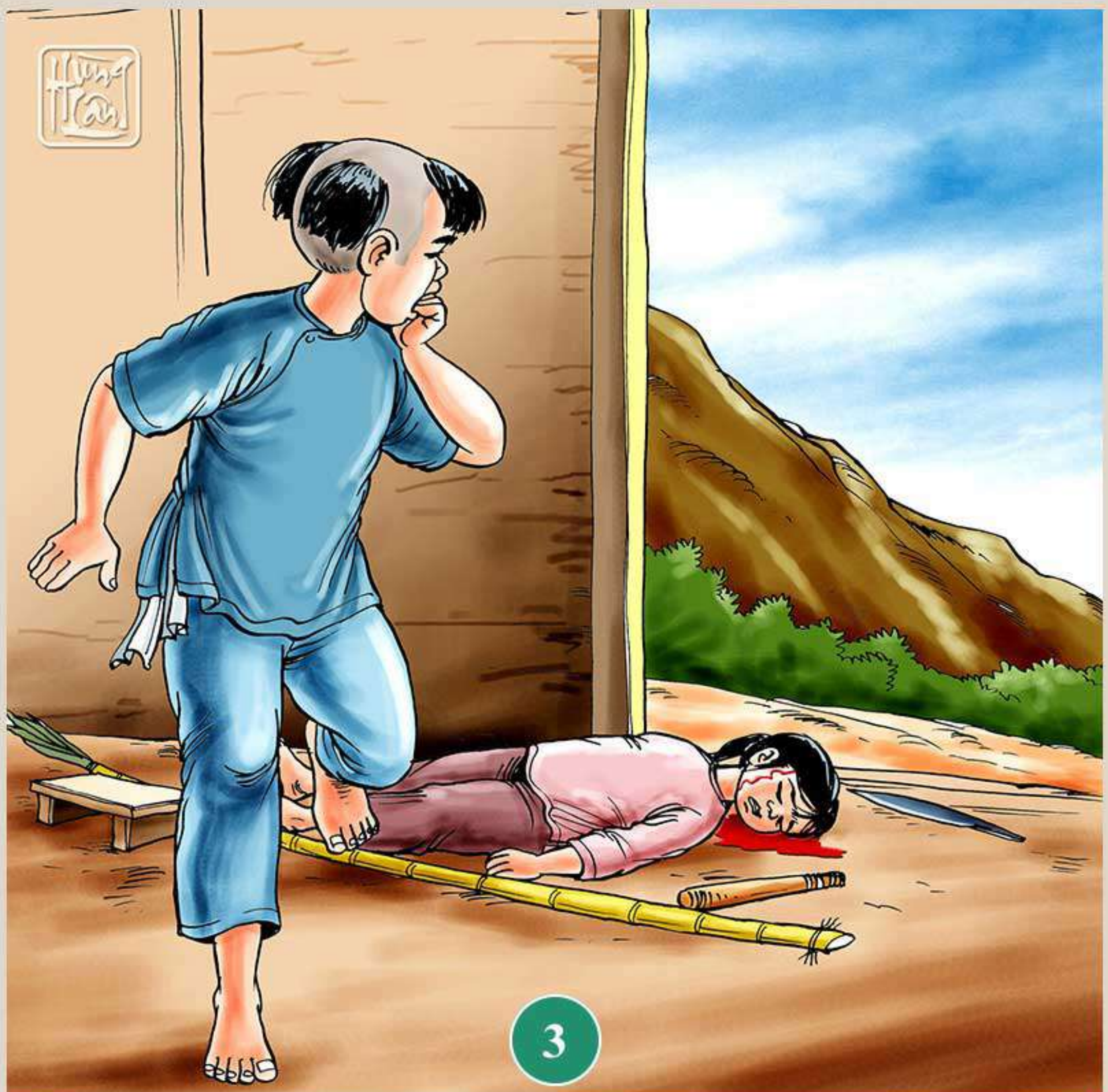
Thằng anh vâng lời mẹ, cầm cây mía cất đi, đợi khi nào em khóc thì đem mía ra dỗ.

Mẹ đi rồi, người anh dẫn em ra sân, cùng em chồng đá bẻ cây làm nhà cửa chơi với bè bạn quanh xóm.

Chơi chán rồi người em đòi về bảo anh bày trò chơi khác, nhưng người anh có biết bày trò gì đâu, bảo rằng để anh kiếm cái gì cho em ăn.

Người em đợi mãi không thấy gì thì bật khóc. Người anh nhớ lời mẹ dặn, vội vàng chạy lại dỗ em, rồi quýnh quáng lấy dao để chặt mía cho em ăn, không ngờ con dao vừa giơ lên thì sút cán, lưỡi văng vào đầu em.

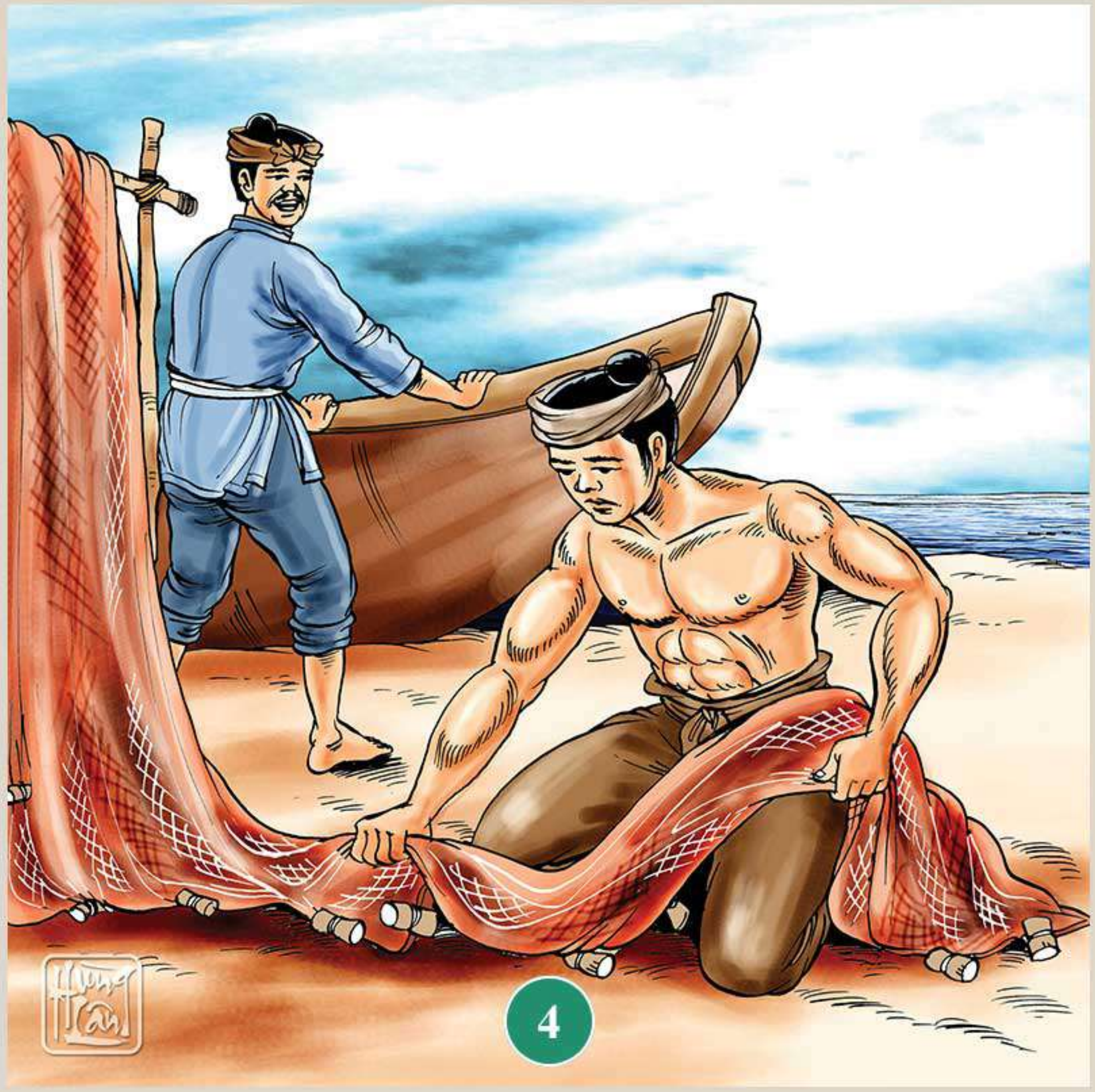
Cô bé thét lên một tiếng rồi ngã xuống bất tỉnh nhân sự, máu chảy lênh láng cả một vạt đất. Người anh thấy vậy sợ quá, nghĩ thầm trong bụng:

- Tội ta to lắm, thế nào cha về cha cũng đánh chết!

Thế rồi người anh bỏ em nằm sóng sượt ở giữa nhà mà trốn đi.

Cậu bé đi mãi đi mãi, trên bước đường lưu lạc nó làm cho nhà người này ít lâu, lại bỏ đi làm cho người khác.

Trong hơn mười lăm năm, nó không biết mình đã đi qua những xứ nào, và làm cho bao nhiêu nhà nữa.

4

Cho đến lần cuối cùng, chàng ta cảm thấy mình cần phải dừng chân và thèm muốn một mái ấm gia đình.

Thế là chàng chí thú làm ăn và được một người đánh cá ở Bình Định nhận làm con nuôi.

Từ đó chàng làm nghề chài lưới phụ giúp cha mẹ nuôi của mình, ngày qua tháng lại, chàng ra khơi cùng cha nuôi. Những ngày biển động thì ở nhà phụ vá lưới với người mẹ.

Cuộc sống êm đềm trôi đi, chàng quên cả cha mẹ ruột của mình, không một lần có ý nghĩ trở lại quê xưa.

Trời sinh ra con người, và khi lớn lên thì trai có vợ, con gái có chồng. Chàng cũng không thoát khỏi qui luật đó. Do vậy mà ít lâu sau, chàng kết duyên cùng với một người gái trong làng chài ấy. Vợ chàng cũng thạo nghề đan lưới. Và mỗi khi thuyền của chồng về bãi, nàng lại nhận lấy phần cá của chồng đem ra chợ bán. Sau hai năm, vợ chồng chàng có được mụn con, hai vợ chồng chàng cảm thấy sung sướng vô hạn, đứa con luôn theo mẹ ra bãi để đón cha mình. Gia đình ba người ấy luôn đầy ắp tiếng cười vui vẻ hạnh phúc.

Một hôm, biển động, người chồng nghỉ đi biển, ở nhà vá lưới. Cơm trưa xong, người vợ xõa tóc nhờ chồng bắt chấy, đứa con chơi trước bãi cát đầu hiên nhà.

Chồng âu yếm vạch tóc vợ, chợt thấy vợ có một cái sẹo bằng đồng tiền phía trên tai bên phải, chàng lấy làm ngạc nhiên vì bấy lâu nay mái tóc đen của vợ đã hữu ý che kín cái sẹo không cho ai thấy, ngay cả chàng cũng thế.

Người chồng thấy lạ quá, liền quay xuống hỏi vợ:

- Mình có thể cho tôi biết vì sao lại có cái sẹo bên tai này không?

Người vợ vui vẻ kể liền:

- Được chứ! Ngày đó cách đây hơn hai mươi năm, tôi mới bằng tí tuổi đầu không biết gì đâu. Anh ruột tôi chặt mía, chẳng may mũi dao vuột khỏi cán bay vào đầu tôi, mũi dao thật oan nghiệt làm anh em phải chia lìa...

Người chồng giật mình rồi hỏi dồn:

- Vì sao lại chia lìa anh em?

Người vợ xót xa kể tiếp:

- Anh tôi sợ quá khi thấy máu và tưởng tôi chết rồi nên vội vàng bỏ nhà trốn đi biệt tích. Từ ấy đến nay không có tin tức gì của anh ấy nữa.

Nghe vậy, người chồng tái mặt hỏi tiếp:
- Thế còn mình lúc ấy ra làm sao? Ai biết mà cứu?
Người vợ ngã đầu vào lòng chồng kể tiếp:
- Lúc tôi ngất đi được hàng xóm sang cứu chữa, nhưng mãi đến khi cha mẹ tôi về thì mới chạy đi tìm thầy thuốc. May làm sao tôi vẫn còn sống để nhìn lại cha mẹ của mình, nhưng tôi lại mất người anh ruột, vì anh ấy sợ quá bỏ trốn. Cha mẹ tôi có ý đi tìm, nhưng tuyệt không có tin gì. Rồi cha mẹ tôi thương con quá sinh bệnh và qua đời.

Nghe vợ kể xong, người chồng thẫn thờ đau buồn vì biết mình lấy nhầm phải người em ruột.

Lòng chàng càng bị vò xé hơn khi hay tin cha mẹ qua đời , nhưng người chồng vẫn cố ngăn cảm xúc của mình, gói kín sự bí mật đau lòng đó lại, không hề hé ra cho vợ biết.

Qua mấy ngày sau, trời yên biển lặng, nhưng trong lòng người chồng thì dậy sóng. Biết không thể nào chuộc lỗi được nữa rồi, chàng giã từ vợ con, chở lưới ra biển đánh cá và quyết ra đi không bao giờ trở lại nữa.

Người vợ trông chồng mòn mỏi mà vẫn không thấy chồng về, chẳng biết nguyên nhân là do đâu...
Lòng cứ thắc mắc là tại sao khi đánh cá xong, giữa lúc đêm tối, ai nấy đều cho thuyền trở về đất liền, thì chồng mình lại dong buồm ra đi biền biệt, mà chồng mình lại là người chồng chí thú làm ăn và rất thương mến vợ con. Thật là khó hiểu?!
Mỗi chiều nàng thường bồng con trèo lên hòn núi ở cửa biển, mắt đăm đăm nhìn về phía chân trời mù mịt để tìm bóng dáng thân yêu của chồng.

Ba tuần trăng trôi qua, rồi sáu, rồi chín tuần trăng... Tuy nước mắt bấy giờ đã khô kiệt, nhưng người đàn bà vẫn không quên trèo lên núi trông chồng, song vẫn không hề thấy chút tăm hơi.

Cái hình bóng ấy thành ra trở nên quen thuộc đối với dân làng trong vùng, cứ nhìn lên là thấy bóng người mẹ bế con nhìn về phương xa như đang trông ngóng ai. Về sau cả hai mẹ con đều hóa đá, vĩnh viễn nằm lại ở đó.

Hòn đá ấy ngày nay vẫn còn trên đỉnh núi ở bên cửa biển Đề Gi, thuộc huyện Phù Cát, tỉnh Bình Định. Người ta gọi là đá trông chồng, hay là Hòn Vọng Phu.